

forslaget selv og af vor Begrundelse, at vi ikke ønske nogetfomhelst Andet opnaaet end at fjerne den Ubillighed og Uretfærdighed, at Samfundet straffer de Folk, der virkelig have en Gøne i en eller anden Henseende til at hjælpe deres lidende Medmenneſter, og som, naar de gjøre dette, straffes derfor. Dette forekommer os at være haardt og uretfærdigt, og det forekommer os tillige, at det viser en besynderlig Mistillid til Folket selv, som man har givet politiske Rettigheder og saa mange Friheder baade i timelig og aandelig Henseende, at man ikke vil overlade saa meget, som her er Tale om, i Folkets egen Haand.

C. S. Solm: Sa, naar jeg har begjært Ordet i denne Sag, er det nærmest foranlediget ved den vægtige Modstand, der har veist sig imod Lovforslaget ved denne 3die Behandling. Det forekommer mig, som om man hænger sig i Affattelsen af Lovforslaget uden at gaa nærmere ind paa den Sætte, som vistnok har været den ledende for Forslagsstillerne til at komme frem med dette Lovforslag. Det er min Overbevisning, at det, der har ført dem til at komme frem dermed, er, at der er nogle saakaldte Kvakfælvere, som virkelig kunde have Beskyttelse, og det er ogsaa min Overbevisning, at der er saakaldte Kvakfælvere, for hvilke det virkelig har været en Samvittighedsſag at helbrede deres lidende Medmenneſter, og som have følt, om jeg saa maa udtrykke mig, at der var betvøet dem et Pund, saa at, naar de faae Saadanne, som Lægerne ikke havde kunnet hjælpe, men som de kunde hjælpe, saa have de villet gjøre det til Trods for, at de udsatte sig for Forsølgelse. Naar Modstanderne ville erkjende, at der kan være Kvakfælvere, der trænge til Beskyttelse, saa kunde man dog vente at faae et Lovforslag frem, hvorledes det nu end kunde blive, hvorefter den, der havde hjulpet et lidende Medmenneſte, naar dette virkelig blev bevist, ikke blev straffet, men derimod den, der var bleven hjulpen, blev straffet. Det forekommer mig dog, at det vilde være særdeles billigt; thi den, der har faaet sit Helbred igjen, kan virkelig taale at betale; men at det stoffels Menneſte, der saaledes efter sin bedste Overbevisning har følt sig draget til at hjælpe og virkelig har hjulpet, at han for den ringe Bederlag, der er givet ham, skal betale en Mulkt eller en stor Bøde, det synes mig rigtignok at være en særegen Ting. Jeg har langtfra begjært Ordet i den Tro, at min Stemme kunde gjøre Noget fra eller til; men det forekommer mig, at dette Lovforslag har faaet et saa alvorligt Følgeskab ved denne sidste Behandling, at det gjerne kan trænge til, at flere Stemmer tale til Fordel derfor. Modstanden derimod forekommer mig at røbe stor Mistillid til Folkets funde Sands. Det er, som om man troede, at Folk vilde falde i Almenne paa Enhverfomhelst; men dette vil dog langtfra blive Tilfældet. Helbredden er jo en stor Ting, og det er min faste

Overbevisning, at ligesaavel den simple Mand som den, der har mere Oplysning, vil være bange for at falde i en Kvakfælvers Hænder, og at, selv om vi fik et saadant Lovforslag maaste med en lidt anden Affattelse, behøve man slet ikke at være bange for, at der skal ske store Ulykker.

Fenger: Jeg ønsker med Hensyn til det Svar, jeg fik af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Zernansen), kun at gjøre to korte Bemærkninger. Den første er den, at dersom det ærede Medlem ikke har søgt Andet opnaaet ved Lovforslaget — Noget, hvori det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, stemmede overens med ham — end at der skal kunne gives de Mænd, der have erhvervet en virkelig Kyndighed og Indsigt i enkelte Grene af Lægevidensſkaben, Frihed til at udøve deres Kald, saa forekommer det mig besynderligt, at det ærede Medlem i Stedet for at komme med en helt ny Lov om denne Materie ikke har støttet sig til den bestaaende Lovgivning og stræbt at udvilde den saaledes, at den kunde tilfredsstille ham, dersom den ikke kan tilfredsstille ham i sin nuværende Skikkelse. Det ærede Medlem vil jo vide, at den bestaaende Lovgivning er af den Art, at der i den Intet er til Hinder for, at det Maal, som det ærede Medlem og den ærede sidste Raler have sat sig, kan naas. Den Forordning, som det ærede Medlem og hans Medforslagsstillere i Lovforslagets § 5 have foreslaaet ophevet, nemlig Forordningen af 5te September 1794, indeholder i sin § 6 Følgende: „Sulde Noget, som ikke er egentlig Læge, have erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duellighed i en eller anden enkelt Del af Lægekunsten, eller i at helbrede en eller anden Sygdom, da kan han, naar han med Amtmandens og Fysici Vidnesbyrd godtgjør at besidde fornævnte Egenſkab, vente sig igjennem vort danske Kancelli at erholde Tillæbelse til at praktisere, dog blot i det Distrikt, han bor, og at hans Ret til at forekrive Lægenidler indskrænkes til de Dele, han har bevist sig at være kyndig udi.“ Det ærede Medlem vil altsaa se, at den egentlige Grundtanke for hans Betragtning indeholdes allerede i den gjældende Lovgivning. Nu er der maaste nogle Bestemmelser i denne Paragraph, som det ærede Medlem ikke følger sig tilfredsstillet ved, f. Ex. denne, at det skal være med Amtmandens og Fysici Vidnesbyrd, at han skal godtgjøre sine Kvalifikationer; men hvad er da naturliggere, end at det ærede Medlem henvender sin Opmærksomhed paa at rette og forandre disse Bestemmelser og at give en for ham mere tilfredsstillende Maade, hvorpaa denne Duellighed skulde kunne godtgjøres, end med Amtmandens og Fysici Vidnesbyrd? Dette havde været en naturligere Fremgangsmaade for at opnaa, hvad det ærede Medlem har forſøgt at opnaa gjennem Lovforslaget. Dernæst har det ærede Medlem maattet indrømme i sit Svar, at der er en hel Del af de